

Sygn. akt VI Ka 411/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Robert Bednarczyk

Protokolant Monika Mazur

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2022r.

sprawy P. M. ur. (...) w Ś.

s. M. i H.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 20 maja 2022 r. sygn. akt II K 28/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. w pkt. 5 części dyspozytywnej w ten sposób, że uchyla zawarte w nim rozstrzygnięcie o zasądzeniu od P. M. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 971,48 zł z tytułu kosztów sądowych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 411/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 20 maja 2022 r., sygn. akt II K 28/21	
<i>1.2. Podmiot wnoszący apelację</i>	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
<i>1.3. Granice zaskarżenia</i>	
<i>1.3.1. Kierunek i</i>	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
1	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1.	Ustalenie faktów				
2.1.1.	Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2.	Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2.	Ocena dowodów				
2.2.1.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. poprzez uznanie, że oskarżony	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>dopuścił się przestępstwa oszustwa i wprowadził w błąd M. S. co do rzetelnego wykonania umowy montażu schodów, podczas gdy zachowanie oskarżonego w żadnej mierze nie wyczerpuje znamion dyspozycji tego przepisu.</p>	
<p>2. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez uznanie oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu, podczas gdy brak jest jednoznacznych dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>3. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego z</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, w zakresie winy oskarżonego P. M., a zwłaszcza jednostronnym i bezkrytycznym oparciu się na zeznaniach wymienionych w uzasadnieniu świadków, przy jednoczesnym odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego.</p>		
<p>4. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez ustalenie okoliczności faktycznych z naruszeniem zasady obiektywizmu, wbrew regule in dubio pro reo i z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów co do sprawstwa i winy oskarżonego i uznanie, pomimo braku obiektywnych przesłanek, że oskarżony</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>dopuścił się popelnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy nie pozwalał na uznanie oskarżonego za winnego popelnienia zarzucanego mu przestępstwa oszustwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>Obrońca oskarżonego słusznie wskazuje, iż dla stwierdzenia, że oskarżony wyczerpał znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k. jest konieczne jest ustalenie, że działał on z bezpośrednim zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Konfrontując</p>	

jednak argumenty obrońcy, jakoby prace w domu M. S. zostały wykonane zgodnie z umową i harmonogramem prac, ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, twierdzenia zawarte w apelacji nie mogą zostać uznane za prawdziwe.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku słusznie wskazał, iż zamiar oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu wyinterpretowany może być z całokształtu jego postawy i zachowań – a raczej zaniechań – po zawarciu umowy z pokrzywdzonym. Przy ustalaniu zamiaru sprawcy oszustwa należy brać bowiem pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można

wyprowadzić wniosek dotyczący realności wypełniania obietnic złożonych przez sprawcę, a więc całokształt możliwości finansowych, w tym osiągniętych realnie dochodów, skalę przyjętych, a także zaciągniętych wcześniej zobowiązań finansowych obciążających sprawcę, niezależnie od obciążeń, jakie bierze na siebie z tytułu zawieranej umowy, której niewypełnienie stanowiło podstawę wszczęcia postępowania karnego (por. wyrok SA w Katowicach z 13.12.2001 r., II AKa 312/01, KZS 2002/4, poz. 45).

Wbrew stanowisku oskarżonego, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby M. S. uchylał się od

zapłaty kwoty,
do zapłaty której
był zobowiązany
po wykonaniu
umówionych
prac.

Oczywistym jest
bowiem, iż skoro
P. M. przystąpił
do wykonania
prac stolarskich
ze znacznym
opóźnieniem, a
następnie M.
S. nie był
zadowolony z
jakości
wykonanych
prac, to
wstrzymanie
wypłaty reszty
kwoty, na jaką
opiewała
zawarta umowa,
była jedynym
narzędziem
wyegzekwowania
od oskarżonego
należytego
ukończenia prac.

Oczywistym jest
również, iż M.
S. zależało na
wykonaniu
przedmiotu
umowy –
dlatego nie
odstąpił od niej
pomimo
znacznego
opóźnienia
wykonania prac
i próbował
wielokrotnie
skontaktować
się z P. M.,
używając nawet
do tego celu
innych numerów

telefonu.

Chociaż zgodnie z zawartą pomiędzy stronami umową prace powinny zostać wykonane w przeciągu 100 dni od wpłaty przez M. S. umówionej kwoty zaliczki, tj. do 20 lipca 2017 r., to pokrzywdzony w dniu 18 czerwca 2018 r. (a zatem po upływie 14 miesięcy od zawarcia umowy i wpłaty przez pokrzywdzonego zaliczki oraz niemal 11 miesięcy od określonego w umowie terminu wykonania prac) pisemnie wystąpił do oskarżonego o wywiązanie się z zawartej umowy, tj. montażu schodów.

Znamiennym jest, iż prace nie zostały wykonane zgodnie ze sztuką stolarską, co potwierdzają zdjęcia oraz nagranie na płycie CD dołączonej do akt

PR1Ds.223.2020 (k. 45), a także

opinia biegłego
sądowego z
zakresu
przemysłu
drzewnego T.
C. (k. 42-49).
Co więcej, ze
względu na
wadliwe
wykonanie, a
także złą jakość
użytych
materiałów,
podłoga
położona na
górnej
kondygnacji
musiała zostać
zdemontowana,
podobnie jak
schody
samonośne,
które ostatecznie
w domu
pokrzywdzonego
wykonał inny
podmiot.

W razie
pojawienia się
okoliczności
uniemożliwiających
P. M.
wywiązanie się
z podjętego
zobowiązania w
wynikającym z
treści umowy
terminie,
należałoby
oczekiwać, iż
skontaktuje się
on ze
zleceniodawcą w
celu ustalenia,
czy jest on w
stanie
zaakceptować
opóźnienie, o
którym

oskarżony w chwili podpisywania umowy nie wiedział i nie mógł go przewidzieć, czy też odstępuje od umowy i uzyskuje zwrot wpłaconej zaliczki. W badanej sprawie jednak oskarżony unikał kontaktu z pokrzywdzonym – zleceniodawcą, nie reagował na kierowane do niego pisma. Biorąc zatem pod uwagę całokształt przedstawionych okoliczności, Sąd Rejonowy doszedł do słusznego przekonania, iż konflikt pomiędzy stronami wykracza poza sferę zobowiązań cywilnoprawnych.

Przestępne działanie oskarżonego polegało więc na tym, iż wywołał u oskarżonego fałszywe przekonanie, że jest w stanie wywiązać się z

zawartej umowy w sposób terminowy i rzetelny, zgodnie ze wskazanym przez zamawiającego projektem oraz z materiału wskazanego w umowie. Sąd Rejonowy trafnie przywołał ugruntowane w judykaturze i poparte orzecnictwem stanowisko, zgodnie z którym istotą zamiaru oszukańczego jest wola doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd, chociażby co do braku zamiaru terminowego wywiązania się z podjętego zobowiązania, przy jednoczesnym zapewnieniu o woli spełnienia świadczenia w dacie wynikającej z zawartej umowy.

Kluczowa zatem z punktu widzenia rozstrzygnięcia,

czy oskarżonemu można przypisać zarzucane mu przestępstwo jest ustalenie, iż gdyby M. S. wiedział, iż oskarżony nie wywiąże się z zawartej umowy w sposób terminowy i rzetelny, w ogóle nie zawarłby umowy o wykonanie prac stolarskich z P. M.. Oskarżony umyślnie wprowadził go w błąd co do realnego czasu rozpoczęcia prac, zaś opóźnienie ich wykonania było tak duże, że dla pokrzywdzonego ich wykonanie straciło już znaczenie – tym bardziej, iż objętych umową prac nigdy nie ukończono, zaś zamontowane elementy drewniane były tak niskiej jakości, a sposób ich wykonania tak niedbały, iż schody i podłogi ostatecznie zostały zdemontowane, a pokrzywdzony zmuszony był do zlecenia

wykonania prac
stolarskich
innemu
wykonawcy.

Okoliczność, iż
zaliczka
wpłacona przez
pokrzywdzonego
wpłynęła na
konto spółki
reprezentowanej
przez
oskarżonego nie
ma żadnego
znaczenia dla
ustalenia jego
sprawstwa i winy
– oczywistym
jest bowiem, iż
oskarżony, który
doprowadza
pokrzywdzonego
do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem, nie
musi przecież
uzyskać w ten
sposób korzyści
dla siebie, może
działać na rzecz
innego
podmiotu –
zgodnie z
powołaną już
przez Sąd
Rejonowy
regulacją art. 115
§ 4 k.k.

Znamiona
przestępstwa
określonego w
art. 286 § 1
k.k. wymagają
jednak
tożsamości
osoby
wprowadzanej w

błąd oraz osoby rozporządzającej mieniem i w badanej sprawie wymóg ten został spełniony (por. postanowienie SN z 29.01.2004 r., I KZP 37/03; wyrok SN z 13.12.2006 r., V KK 104/06). Przedmiotem działania mającego na celu wprowadzenie w błąd mogą być m.in. informacja dotycząca stanu majątkowego sprawcy lub innego podmiotu, dane dotyczące jego obecnych możliwości finansowych, podjętych przez sprawcę lub inny podmiot decyzji, postanowień, zawartych umów, uzyskanych gwarancji, przyrzeczeń, cech posiadanych lub oferowanych towarów, produktów itp. Wprowadzenie w błąd może przybierać postać przemilczenia, a więc nieprzekazania przez sprawcę

informacji dotyczących prawdziwego stanu rzeczy. Przemilczenie stanowi więc formę ukrycia przed osobą rozporządzającą mieniem pewnych faktów, zjawisk, okoliczności itp., których nieświadomość powoduje powstanie błędnego wyobrażenia o rzeczywistości (por. wyrok SN z 19.07.2007 r., V KK 384/06).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, a także w świetle powołanego orzecznictwa, przypisanie oskarżonemu objętego zaskarżonym wyrokiem czynu z art. 286 § 1 k.k. było prawidłowe i w pełni uzasadnione.

Ad. 2 – 4

Ponieważ zarzuty sformułowane w pkt 2, 3 i 4 wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego apelacji

dotyczyły obrazy przepisów postępowania, Sąd Odwoławczy odnie się do nich w sposób łączny.

Sąd Odwoławczy we wcześniejszej części uzasadnienia w sposób wyczerpujący wypowiedział się na temat zasadności przypisania P. M. czynu z art. 286 § 1 k.k. objętego zaskarżonym wyrokiem. Tym samym, bez konieczności powielania wcześniejszej argumentacji stwierdzić należy, iż zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. jest w badanej sprawie bezzasadny – nie ulega bowiem wątpliwości, że P. M. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przypisanego mu przestępstwa, a negatywne przesłanki procesowe z art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w

tym przypadku
nie zachodziły.

Ustalenia
dotyczące
sprawstwa i winy
oskarżonego
zostały podparte
obszernym
materiałem
dowodowym, w
tym zeznaniami
licznych
świadków.

Zarówno M. S.,
jak i W. S.,
W. P. i R.
S. opisali zakres
prac i sposób
ich wykonania w
domu

pokrzywdzonego.

Ich zeznania
były spójne i
wzajemnie się
uzupełniały,
znajdując

potwierdzenie
także w opinii
sporządzonej
przez biegłego
rzecznawcę. Z
kolei K. O., M.
W., M. K. i M. Ł.
jako świadkowie
pośredni

relacjonowali
sposób działania
oskarżonego
przy realizacji
innych zleceń,
zaś W. D., I. M.
i Ł. W. opisali,
jak wyglądała
realizacja
zleconych prac
stolarskich.

Wobec
powyższego
wyjaśnienia

oskarżonego,
który
odpowiedzialność
za opóźnienie
wykonania prac
starał się
przerzucić na
pokrzywdzonego,
słusznie zostały
ocenione jako
niewiarygodne i
stanowiące
realizację
obranej przez
niego linii
obrony. Na
marginesie
należy jednak
zwrócić uwagę,
iż oskarżony
wyliczał, iż w
domu
pokrzywdzonego
zrealizowano
87% zleconych
prac – pomijając
zupełnie, iż z
powodu złej
jakości
wykonania prac
stolarskich i
użycia do nich
innych, aniżeli
wskazane w
treści umowy
materiałów, M.
S. ostatecznie
zmuszony był do
zdemontowania
wykonanych
przez
oskarżonego
schodów
samonośnych i
podłóg, zlecając
ich wykonanie
innemu
podmiotowi.

W świetle powyższych okoliczności stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy dokonał oceny zgromadzonego w badanej sprawie materiału dowodowego w sposób całościowy i swobodny (a nie dowolny), zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., z zachowaniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a także zasady obiektywizmu.

Przypomnieć także należy, iż wynikająca z art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo stanowi dyrektywę dla sądu orzekającego, który w przypadku powzięcia niedających się usunąć wątpliwości powinien je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Zasada ta nie odnosi

się jednak do wątpliwości, które to strony uważają za nierozstrzygnięte czy niedające się usunąć. Z pisemnych motywów wyroku Sądu I instancji nie wynika, aby Sąd ten w toku postępowania powziął wątpliwości, których nie dało się usunąć, a zatem przesłanka stosowania reguły z art. 5 § 2 k.p.k. w badanym postępowaniu w ogóle się nie zaktualizowała.

Wobec powyższego w ocenie Sądu Odwoławczego nie doszło do naruszenia przepisów postępowania, których obrazę zarzucił obrońca w wywiedzionej apelacji.

Wniosek

Zmiana
zaskarżonego

zasadny

<p>wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak już wspomniano, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony w badanej sprawie materiał dowodowy i ustalił, iż oskarżony P. M. wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. Tym samym nie było podstaw do jego uniewinnienia, a wniosek obrońcy w tym przedmiocie nie mógł zostać uwzględniony.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania</p>	

	przed Sądem I instancji z pkt 5 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Zgodnie z art. 640 § 1 k.p.k. w zw. z art. 621 § 1 k.p.k. oskarżyciel subsydiarny zobowiązany jest do uiszczenia opłaty w wysokości 300 zł (zgodnie z regulacją § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 maja 2003 r. w sprawie wysokości zryczałtowanej równowartości wydatków w sprawach z oskarżenia prywatnego) tytułem zryczałtowanych wydatków w postępowaniu, przy czym ryczałt ten nie obejmuje kosztów wskazanych w art. 618 § 1 pkt 5 i 11 k.p.k., tj. ogłoszeń w	

prasie, radiu i telewizji oraz nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych (art. 621 § 1 k.p.k.). Zgodnie z tą regulacją Sąd Rejonowy w pkt 4 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku zasądził od P. M. na rzecz M. S. kwotę 1.620,00 zł z tytułu poniesionych przez niego kosztów procesu obejmujących zryczałtowane wydatki w postępowaniu oraz koszty zastępstwa procesowego. W związku z tym Sąd Rejonowy w pkt 5 części dyspozytywnej w sposób nieprawidłowy zasądził od P. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 971,48 zł z tytułu kosztów sądowych, bowiem koszty te zostały już przecież objęte ujętą w pkt 4 części dyspozytywnej

kwotą zryczałtowanych wydatków w postępowaniu i takie rozstrzygnięcie sprowadzałoby się do zasądzenia tych kosztów dwukrotnie: raz jako zwrot wydatków poniesionych przez oskarżyciela subsydiarnego i drugi raz na rzecz Skarbu Państwa. Z tego względu należało uchylić zawarte w pkt 5 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o zasądzeniu od P. M. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 971,48 zł tytułem kosztów sądowych.

**5.
ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. M. w zakresie pkt 1 – 4 części dyspozytywnej.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego, w pełni aprobując ustalenia i oceny Sądu I instancji leżące u podstaw wydanego orzeczenia. Skorygowania wymagało jednak rozstrzygnięcie o kosztach sądowych z pkt 5 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, co Sąd Odwoławczy zawarł w pkt I swojego rozstrzygnięcia. W pozostałej części zaskarżony		

wyrok jako
trafny i
prawidłowy
podlegał
utrzymaniu w
mocy.

Kierunek
wywiedzionej
apelacji
zobowiązuje Sąd
Odwoławczy do
ustosunkowania
się do
rozstrzygnięcia o
karze 6 miesięcy
pozbawienia
wolności, którą
uznać należy za
adekwatną do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
popelnionego
przez P. M.
przestępstwa.
Jej wymiar
został określony
zgodnie z
dyrektywami
art. 53 k.k., z
uwzględnieniem
zarówno
okoliczności
łagodzących, jak
i obciążających.
Dwuletni okres
probacji będzie
wystarczający
dla
zweryfikowania
przyjętej w
stosunku do
oskarżonego
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej.
Na aprobatę
zasługuje także
nałożony w

<p>oparciu o art. 72 § 1 pkt 2 k.k. obowiązek przeproszenia pokrzywdzonego, który powinien oddziaływać w sposób wychowawczy na postawę oskarżonego.</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	<p>-----</p>

Zwiężle powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot apelację wnoszący	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za

ustalenie, którego dotyczy apelacja	zarzucane przestępstwo	mu	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana